

Det er efter min Formening ganske utilbørligt, at en Forening, som nyder Stats-tilskud, holder Generalforsamling, hvor Hovednummeret er et Angreb paa Regeringspartiet og den nu siddende Regering. Sligt bør efter min Formening ikke finde Sted. I Aar har Fællesrepræsentationen for Haandværk og Industri holdt 3 Generalforsamlinger, en paa Ærø, en i København og en paa Morsø. Her vare Dagsordenens Punkter udelukkende politiske, idet de drejede sig om, hvordan man bedst skulde røve den Arbejdsanvisning, som Arbejderne selv have etableret med store Ofre. Der taltes endvidere om Fabriklovens Revision. Der var ligefrem etableret et Komplot mod det ærede 1ste Medlem for 2den Landstingskreds, Gehejmeetatsraad Bramsen, fordi han havde udtalt sig ganske frisindet om Fabrikloven. Et tredje Hovednummer angik Kommunesocialisme og Brugsforeninger. Her svælgede det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) i de voldsomste Angreb paa Socialdemokratiet og fremførte højst mærkelige Paastande, som jeg ikke skal komme videre ind paa. Jeg vil blot give et lille Eksempel. Ved denne Lejlighed fortalte det ærede Medlem, at en Amerikaner — vi fik ikke at vide hvem — havde kaldt Londons Kommune for Verdens største Ødeland, og det var, fordi den havde praktiseret Kommunesocialismen. Og det ærede Medlem erklærede saa, at her havde man altsaa et udmærket Vidnesbyrd om, hvad det førte til, naar Georgeister og Socialister fik Magten. Det var jo en ganske urimelig Bevisførelse, det ærede Medlem her brugte. Det, han fortalte om Socialdemokratiet og Brugsforeningerne, var ganske urigtigt. Socialdemokratiet i Danmark har ikke vedtaget at benytte 1/2 Mill. Kr. til Oprettelse af Brugsforeninger. Alligevel blev denne Tale serveret 3 Gange og optrykt i Højrepressen Landet over. Alt dette foregaar altsaa med Statsunderstøttelse. Jeg finder det, som sagt, ganske urimeligt, at en saadan statsunderstøttet Forening driver politisk Agitation, og jeg vil spørge den højtærede Indenrigsminister, om han ikke finder Anledning til at træde op imod dette, ligesom hans Kollega, den højtærede Landbrugsminister i sin Tid overfor Husmandsforeningerne, og lade Fællesrepræsentationen vide, at en saadan politisk Agitation ikke kan finde Sted med Støtte fra Staten.

Jeg vil for øvrigt sige til det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), at jeg undrer mig over Højres

desperate Mangel paa Ansvarsfølelse. Thi det ærede Medlem kan dog ikke være uvidende om, at jo stærkere han og hans Venner angriber Brugsforeningerne, desto mere bidrage de til at indgyde Arbejderne den Forestilling, at hvis man oprettede Brugsforeninger over hele Landet, vilde der oprinde en Paradistilstand, hvor der vilde flyve stegte Duer lige i Munden paa Arbejderne. Den Politik, Højre driver, synes at være ganske ødelæggende for den Middelstand, det søger at repræsentere. Højres Talere og dets Presse fortælle jo saa ofte, at det danske Folk mangler national Ansvarsfølelse, fordi det ikke vil værne sit Fædreland. Jeg synes nu, at det er Højre, der ganske mangler den nationale Ansvarsfølelse. Ganske vist hersker der i denne Tid stærk Indignation i den konservative Del af Befolkningen, fordi den konservative Del af det preussiske Folk forfølger de hjemløse i Sønderjylland. Hvis denne Indignation var søgte og forbunden med Ansvarsfølelse hos Højre, burde den efter min Mening give sig Udtryk paa en ganske anden Maade. Men vi vide jo alle, at de danske Arbejdsgivere ere allierede med de tyske Arbejdsgivere. De ere Perlevenner og møde Arm i Arm, skønt det netop er de tyske Arbejdsgivere, der danne det konservative preussiske Regimente, der forfølger Folk i Sønderjylland. Hvis tyske Arbejdere og Socialdemokrater billigede den Voldspolitik, der føres nede i Sønderjylland, vilde jeg ikke være i Broderskab med dem. Men danske Højremænd, danske Arbejdsgivere ere vedblivende gode Venner med de tyske Arbejdsgivere, ligegyldigt hvor haardt de tyske konservative Arbejdsgivere og Regeringen fare frem mod Befolkningen i Sønderjylland. Det er Mangel paa national Ansvarsfølelse hos Højre. Man finder den særlig paa økonomiske Omraader. De danske Sukkerfabrikker give et kolossalt Udbytte. Hvis vi medregne den Gevinst, Sukkeraktionærerne havde ved i Fjor at faa tildelt 5 Mill. Kr. nye Aktier, kan man vel regne, at de have tjent 12 Mill. Kr. i Fjor. Til Trods derfor importerede man i Fjor i endnu højere Grad end tidligere udenlandsk polsk Arbejdskraft til billig Pris, medens vor Emigration til Amerika aldrig har været saa stor som sidste Aar. I Fjor maatte der udvandre næsten 10,000 Danske for at bjærge Eksistensen. Den samme Mangel paa national, økonomisk Ansvarsfølelse kommer frem i Spørgsmaalet om Bygning af Lokomotiver. Højre vil hellere lade Pengene gaa til Italien og Tyskland end til Forsøg paa at